

[Bouet.]

Jeg er derfor kun glad ved, at man baade i Udvalget og i det andet høje Ting har bibeholdt de hittidige Bestemmelser med Hensyn til Opsigelse.

Hvad angaar Bestemmelserne om Sygdom havde jeg egentlig hellere set, at man havde slettet den Bestemmelse i Loven, hvorefter man ved skriftlig Aftale mellem de to Parter kan fastlægge, at hvis en Funktionær er syg i 120 Dage inden for 12 Maaneder, hører Ansættelsesforholdet automatisk op. Arbejdsgivere er nemlig i Almindelighed ikke saadan, at saa snart en Funktionær bliver syg, siger de ham op med det samme; der gaar maaske en Maaned eller to. Hvis man havde slettet denne Bestemmelse, vilde det have været en stor Fordel for de ældre Funktionærer, som har den lange Opsigelsesfrist, idet Perioden, inden de kunde opsiges, derved var blevet længere. Jeg har imidlertid i det nedsatte Udvalg tiltraadt Bestemmelsen om, at der nu skal kunne opsiges med 1 Maanedes Varsel, hvis Funktionæren er syg i 3 Maaneder; det vil altsaa sige, at en Funktionær i Virkeligheden kan være syg i 4 Maaneder, ja, næsten 5 Maaneder, inden han skal fratræde sin Plads, hvis der findes en skriftlig Bestemmelse herom i Kontrakten.

Hvad angaar Bestemmelsen om Genindkaldelse til Militærtjeneste tror jeg, det ærede Medlem Hr. Moesgaard i nogen Grad overdriver denne Bestemmelser Virkning. De paagældende skal dog kun have Løn for den Maaned, hvori de faar Meddelelse om Indkaldelsen, og for den næste Maaned. Det er vel ens baade for Handel og Industri, og jeg tror ikke, det vil komme til at paavirke selv mindre handlende i en saadan Grad, at det vil genere deres Virksomhed.

Jeg hilser med Tilfredshed Bestemmelserne om, at gravide Kvinder, saafremt Arbejdsgiveren ikke opsiges dem, nu skal have halv Løn i 3 Maaneder før Fødselen og i 1 Maaned efter Fødselen. Jeg synes, det er et Skridt i den rigtige Retning med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning.

Hvad angaar den nye Institution, Mæglingmændene, var der i Udvalget fra en enkelt Side stillet Forslag om tvungen Voldgift, hvis Arbejdsgivere og Funktionærer ikke kunde blive enige om Lønnen, men da man ikke paa andre Omraader har Lovgivning om Voldgift, fandt Udvalget og dette enkelte Medlem, at det vilde være urimeligt at indføre tvungen Voldgift paa dette Omraade, saa meget mere som det vilde være meget vanskeligt for en Voldgift at afgøre, hvad Funktionærene bør

have i Løn, idet deres Stillinger er meget forskellige og individuelt betonede, selv om de har samme Betegnelse. Man har nu i det andet høje Ting indsat en Bestemmelse om Mæglingmænd, og jeg vil haabe, at dette vil vise sig frugtbringende. Desværre er der adskillige Arbejdsgivere, som ikke har villet gaa i Forhandling med deres Funktionærer, men fuldstændig har afvist deres Forhandlingsret, til Trods for at der findes Bestemmelse herom i Funktionærloven, og denne nye Mæglinginstitution skulde altsaa bevirke, at den nødvendige Forhandling kom i Gang.

Jeg er ikke blind for, at det kan faa et meget stort Omfang. I enhver mindre Forretning eller et Kontor, der har 3—4 Funktionærer, kan disse danne en Forening, og de kan altsaa faa Sagen indbragt til Mægling ved Henvendelse her i København til en af den faste Voldgiftsret beskikket Mæglingmand, i Provinsen til en af Amtmanden beskikket Mæglingmand; og det kan naturligvis blive meget omfattende. Paa den anden Side tror jeg, at den Bestemmelse, der er i Lovforslaget om, at Parterne skal betale Omkostningerne ved Mæglingen, vil virke noget hemmende. Jeg vil oprigtig haabe, at denne nye Bestemmelse vil vise sig at være tilfredsstillende og medføre et godt Forhold mellem de to Parter, naar Forhandlingerne paa dette Omraade er kommet i Gang.

Jeg hilser ogsaa med Tilfredshed, at der er kommet Straffebestemmelser ind paa forskellige Omraader, f. Eks. med Hensyn til anonym Avertering, hvorom Bestemmelserne i den gamle Lov sagde, at man ikke maatte avertere anonymt uden at opgive, hvilke Fordringer der stilledes, og hvilken Løn den paagældende skulde have. Dette er paa Trods af Lovens klare Bestemmelser paa dette Omraade blevet omgaaet i meget høj Grad, og Organisationerne har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal, men naar man har henvendt sig i Ministeriet, har de sagt: Hus forbi, vi har ingen Myndighed til at gribe ind paa dette Omraade. Henvendte man sig til Politimesteren, blev man henvist til civilt Søgmaal. Derfor er det naturligt og rimeligt, at der paa dette Omraade er sat Straffebestemmelser ind i Loven, saa at man, hvis Overtrædelser trods Lovens klare Bestemmelser skulde finde Sted, kan forfølge Sagen videre.

Jeg skal som sagt ikke komme ind paa de andre Forbedringer, der er foretaget i Loven, men udtale min Tilfredshed med den Form, den nu har faaet, og med at det